

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200414
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200414.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a zo sudkyň JUDr. Petry Pribelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: SLOVTEAM, s.r.o., sídlom Oravická 614, 028 01 Trstená, IČO: 43 874 703, zast. advokátom JUDr. Anton Slamka, Radlinského 1735/29, Dolný Kubín, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/112089/2013 zo dňa 05. marca 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/53/2013-50 zo dňa 26. novembra 2013, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/53/2013-50 zo dňa 26. novembra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou žiadal súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina, č.k. 9512401/5/3494445/2012/Bel zo dňa 26.11.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZSDP“) vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie december 2009 v sume 20 833,88 €, keď s poukazom na § 49 ods. 1, § 49 ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), neuznal žalobcovi odpočítanie dane za zdaňovacie obdobie november 2009 ako platiteľovi DPH z faktúr dodávateľa žalobcu - AVALON-INVEST s.r.o., s dátumom uskutočnenia zdaniteľného plnenia december 2009, ktorými dodávateľ žalobcu účtoval žalobcovi podľa zmlúv na dodanie náhradných dielov a zmluvy o spolupráci v oblasti odborného, ekonomického a marketingového poradenstva zo dňa 01.02.2009, 24.09.2009, 19.10.2009. Prvostupňový orgán konštatoval, že vzhľadom na preverenie celého obchodného reťazca medzi spoločnosťami TEFFINGER s.r.o. - AVALON-INVEST s.r.o. a žalobcom dospel k záveru, že všetky získané informácie, podklady

súvisiace s preverovanými zdaniteľnými plneniami popierajú realnosť uskutočnenia zdaniteľného plnenia a to dodávateľom žalobcu AVALON-INVEST s.r.o. aj TEFFINGER, s.r.o. Krajský súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca nedisponuje existenciou materiálneho plnenia, ktoré má zodpovedať predloženým posudzovaným faktúram a navyše nedisponuje faktúrami s podrobným opisom druhu a ceny dodávaných služieb od dodávateľa AVALON-INVEST s.r.o. a len formálna existencia posudzovaných faktúr, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm účtovaných týmito dokladmi nie je predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné plnenie sa viaže nárok na odpočet DPH. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu, ani pri dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarcu požaduje, aby platiteľ, ktorý si nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré sú pre nárok na odpočet stanovené. Pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočet dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a to práve osobami uvedenými na faktúre a že predmetné služby poskytla v posudzovanom prípade spoločnosť AVALON-INVEST s.r.o. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na právny názor vyslovený v rozsudku NS SR sp.zn. 5Sžf/17/2011 zo dňa 23.02.2012. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v spojených prípadoch C-354/03, C-355/03, C-484/03, krajský súd poukázal na bod 51 a to, že závery uvedené v rozhodnutí je možné aplikovať v prípade, že plnenie, ktoré je predmetom posudzovania, nie je poznačené podvodom vo vzťahu k PDH a posudzované plnenia spĺňajú objektívne kritériá pre uplatnenie odpočtu DPH aj v zmysle zákona o DPH a príslušných smerníc. Jedným z kritérií je preukázanie plnenia, o aké ide vo veci samej bez ohľadu na to, či v dodávateľskom reťazci TEFFINGER - AVALON-INVEST - Slovak Euro Consulting, je preukázané podvodné konanie, o ktorom žalobca nevedel alebo nemohol vedieť. Nebolo ani možné aplikovať závery rozhodnutia NS SR sp.zn. 3 Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011 práve z dôvodu, že daňové orgány neuznali žalobcovi nárok na odpočet DPH prioritne z dôvodu nepreukázania faktickej existencie deklarovaného plnenia. Žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali reálne poskytnutie plnenia (výsluchy konateľov dodávateľského reťazca, realnosť poskytnutia služby, navyše konatelia potvrdili realizáciu plnenia všeobecne a neboli spôsobilí skutkovo špecifikovať, ktoré konkrétne marketingové poradenské služby, podľa jednotlivých faktúr, boli žalobcovi poskytnuté). Odberateľovi žalobcu spoločnosti Slovak Euro Consulting s.r.o. boli zaistené len zápisy z konzultácií s „vítaznými spoločnosťami“ zo súťaže vyhlásenej spoločnosťou DPB, a.s. - jednalo sa o prezentácie všeobecného charakteru, ktoré im mali byť dodané ako výstupy služieb poradenstva. Žalobca tieto prezentácie nemohol vyhotoviť, preto ich vyhotovenie zadal iným osobám. Jeho subdodávateľ (AVALON-INVEST s.r.o.) ani subdodávateľov subdodávateľ (TEFFINGER, s.r.o.) však žiadne konkrétne prezentácie, štúdie či projekty nepredložili. Sám konateľ žalobcu nemal k dispozícii žiadne písomné ani iné podklady. Zmluvy o spolupráci a faktúry bez riadnej špecifikácie plnení nestačia na preukázanie jednotlivých plnení.

Právne odôvodnil krajský súd svoje rozhodnutie ustanoveniami § 2 ods. 1 zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2009, § 19 ods. 1 a 2, § 49 ods. 1 a 2, § 51 ods. 1, § 71 ods. 1 a 2 zákona o DPH. Ďalej ustanoveniami § 165 ods. 1, 2 a 4, § 165b ods. 1, 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní v znení neskorších predpisov (daňový poriadok) a § 29 ods. 1, 2, 4 a 8 ZSDP.

Rozhodnutie o trovách konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p..

II.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, resp. aby najvyšší súd rozhodol vo veci sám. Uviedol, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Predovšetkým dôležitým dôkazným prostriedkom bol výsluch bývalého konateľa spoločnosti TEFFINGER, s.r.o. U. G., ktorý bol podľa žalobcu relevantný. Nie je možné od daňového subjektu požadovať preukázanie skutočností, na ktorých sa sám nepodieľal s následnou satisfakciou v podobe stanovenia výsledku zo strany správcu dane, že daňový subjekt

neuniesol dôkazné bremeno. Žalobca si splnil všetky povinnosti vyplývajúce mu zo zákonov a zmlúv. Podľa vyjadrení konateľ spoločnosti AVALON-INVEST s.r.o. L.X. boli služby podľa predložených faktúr poskytnuté. Skutočnosť, že konateľ žiadnym dokladom, ktorý by preukázal poskytnutie služieb nedisponuje, však nemôže byť na ťarchu žalobcu. Ak sa aj konateľ spoločnosti AVALON-INVEST s.r.o. vyjadril, že časť poradenských služieb bola poskytnutá subdodávateľom - spoločnosťou TEFFINGER, s.r.o., s ktorou mala spoločnosť AVALON-INVEST s.r.o. uzavretú zmluvu, predmetom ktorej bolo marketingové a odborné poradenstvo, v tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS SR sp.zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.03.2011, v ktorom je venovaná otázka rozloženia dôkazného bremena medzi daňovým subjektom a správcom dane, teda výkladu § 29 ods. 8 zákona. Práve správcovi dane sú podľa daňového poriadku poskytnuté procesné inštitúty predvolania a predvedenia podľa § 20 daňového poriadku, ktoré však správca dane využil neefektívne a oneskorene.

III.

Žalovaný sa vyjadril k podanému odvolaniu žalobcu len tak, že sa v plnom rozsahu pridŕžiava písomného vyjadrenia k žalobe, keďže odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k právnomu záveru, že rozsudok krajského súdu je vecne správny. V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Podľa § 165 ods. 1 daňového poriadku, právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Podľa § 165 ods. 2 daňového poriadku, daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

Podľa § 165 ods. 4 daňového poriadku, daňová kontrola začatá a neukončená pred účinnosťou tohto zákona sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Podľa § 165b ods. 1 daňového poriadku, daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

ZSDP v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených

na daňovom konaní.

Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určaniu dane správcom dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 3 ZSDP, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 ZSDP, pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 ZSDP, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje, alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 ZSDP, daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo: a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 ZSDP, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné

vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 15 ods. 16 ZSDP, ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa § 15 ods. 17 ZSDP, správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov a ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčíslujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona, najviac o 12 mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa odseku 15, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

Podľa § 15 ods. 18 ZSDP, ak správca dane alebo orgán podľa odseku 15 nemôže daňovú kontrolu ukončiť do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia a ak bola lehota predĺžená podľa odseku 17, je povinný o tom s uvedením dôvodov písomne upovedomiť kontrolovaný daňový subjekt.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 ZSDP, vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 ZSDP, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 ZSDP, daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom tohto konania bolo rozhodnutie žalovaného č. 1100308/1/112089/2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 9512401/5/3494445/2012/Bel zo dňa 26.11.2012 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2009 v sume 20 833,88 €.

Podľa § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) právo na odpočítanie dane z tovarov a

služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tejto službe vznikla daňová povinnosť, pričom daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby. To znamená, že právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k dodaniu zdaniteľného obchodu a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ.

V uvedených prípadoch správca dane správne vyhodnotil obchodný prípad v tom smere, že takýto deň nenastal, pretože v rámci dokazovania sa nepreukázala skutočnosť, že žalobca skutočne prijal služby - poradenstvo v zmysle ním deklarovaných faktúr.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. V zmysle písm. a/ citovaného ustanovenia platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku, z tovaru a služieb, ktoré sú, alebo majú byť platiteľovi dodané v nadväznosti na ustanovenie § 51 citovaného zákona.

Kľúčovou právnou otázkou v tomto konaní bolo posúdenie miery zaťaženia žalobcu dôkazným bremenom vyplývajúcim z § 29 ods. 8 ZSDP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok NS SR vo veci sp.zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu týkajúce sa svedeckých výpovedí, boli už predmetom žaloby a krajský súd sa s nimi vysporiadal. Najvyšší súd opätovne uvádza a dopĺňa, že pokiaľ ide o svedeckú výpoveď bývalého konateľa spoločnosti TEFFINGER, s.r.o. - U. G., ako vyplýva z administratívneho spisu, žalovaný sa opakovane pokúšal neúspešne ho vypočuť, napokon keďže v čase dokazovania bol vo vyšetrovacej väzbe sa dňa 09.03.2011 pán G. písomne vyjadril, že od 24.06.2008 k dnešnému dňu žiaden obchod nevykonával. Nie je tiež pravdou tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovaný nevyužil inštitút predvedenia pokiaľ ide o osobu pána G.. Žalovaný tento inštitút využil, čo vyplýva zo žiadosti o predvedenie osoby pána G. zo dňa 02.10.2012 adresovanej OOPZ Šamorín. Okrem týchto skutočností je potrebné zdôrazniť, že spoločnosť TEFFINGER, s.r.o. nebola v priamom zmluvnom vzťahu so žalobcom, mala byť údajne len subdodávateľom pre spoločnosť AVALON-INVEST s.r.o.

V predmetnej veci bolo podstatné, aby žalobca preukázal poskytnutie konkrétneho plnenia pre žalobcu od dodávateľa uvedeného na faktúrach a to AVALON-INVEST s.r.o. Najvyšší súd preto zhodne s

krajským súdom má za to, že výsluch konateľa spoločnosti TEFFINGER, s.r.o. ako údajného subdodávateľa žalobcu je irelevantný, pretože priamo mala plniť žalobcovi spoločnosť AVALON-INVEST s.r.o. Čo sa týka svedeckej výpovede bývalého konateľa spoločnosti AVALON-INVEST s.r.o. L.X., tento sa síce vyjadril, že služby podľa faktúr boli poskytnuté, avšak žiadne doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľných obchodov nepredložil. Žalovaný dožiadaním zo dňa 29.06.2012 preveroval uskutočnenie zdaniteľných obchodov u spoločnosti TEFFINGER, s.r.o., avšak miestny správca dane oznámil, že táto spoločnosť nespôlupracuje, zásielky nepreberá, sídlo bolo zrušené.

Čo sa týka namietanej otázky rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt a správcu dane, najvyšší súd má za to, že žalovaný vykonal riadne dokazovanie podľa § 29 ods. 1 a 2 ZSDP, nič nezanedbal, pričom žalobca si nesplnil svoju povinnosť v zmysle § 29 ods. 8 ZSDP.

Najvyšší súd dospel zhodne s prvostupňovým súdom k právnomu záveru, že žalobca nepreukázal uskutočnenie zdaniteľného plnenia zo strany deklarovaného dodávateľa v obchodnom reťazci TEFFINGER, s.r.o. - AVALON-INVEST s.r.o. - žalobca, ako základnej podmienky pre uplatnenie nároku pre odpočítanie dane.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.